

Wendy Marsman

Bijschrift

In de Mooiste gezichten van Zutphen zien we dit keer een dame die weliswaar in Winterswijk geboren werd maar al vanaf haar eerste jaar in Zutphen is gaan wonen. Zat op de lagere katholieke school met 6 a 7 meisjes in de klas. Ze vertelt me dat ze twee echte vriendinnen had en dat was prima want ze was toen ook al graag alleen. Later is ze de LEAO gaan doen, wat voor haar een verschrikkelijke tijd was. Het werd haar duidelijk dat een klassieke schoolse setting niet bij haar paste. Veel meer was ze iemand die er van hield om te leren in het leven zelf, op een meer praktische wijze.

In die tijd heeft ze heel veel gedanst bij Vieberink en heeft daar nog goede herinneringen aan. Als ik er op doorvraag vertelt ze dat haar jeugd niet een geheel onbezorgde tijd was. Er heerste bij haar altijd het idee dat er iets mis was, al wist ze niet goed wat. Liep heel lang op eieren om het voor ouders goed te doen.

Ze omschrijft zichzelf als een laatbloeier. Ging pas op wat latere leeftijd echt relaties aan en beseft dat ze nu pas dingen doet waarvan ze echt gelukkig wordt.

Wat een rode draad door haar leven lijkt te zijn is dat ze beschikt over een enorme sterke intuïtie en dat ze het fijn vindt om die in te zetten om andere te kunnen helpen. Ze werkte een poos in het stadhuis voor de gemeente Zutphen in de ondersteuning van teams maar stopte daar omdat ze graag iets anders en meer wilde doen dat meer van betekenis is.

Een belangrijk keerpunt in haar leven was het plotseling overlijden van haar zoontje, een ingrijpende gebeurtenis waarover ze ook een boek schreef. Ze vertelt me hoe die periode was, hoe mensen veel medeleven hebben bij die gebeurtenis maar ook hoe men aanneemt dat je dit vast niet meer te boven komt en je niet verder zou kunnen. En dat blijkt onjuist. Want bij het ontdekken van de laatste afdruk van een kusje op het raam van haar zoontje gebeurt er iets bijzonders. Alsof haar kind zei, ga ervoor mama, voelde ze zich gesterkt om te doen wat ze fijn en belangrijk vindt en dat is anderen, veelal vrouwen helpen.

En ze is er heilig van overtuigd dat je je eigen missie niet vindt maar andersom, het vindt jou ! Net als je doelgroep, deze vind je niet zelf maar ze vindt jou. Bij Havital in Warnsveld is ze een aantal scholingen gaan volgen en zo is ze begonnen met het vorm geven aan de hulp voor anderen of zoals ze zelf zegt creëren. Ze helpt de ander door jezelf te creëren zoals je wil zijn. In de vrouw die je wil

worden, om te gaan doen waar je zo naar verlangt. Dat doet ze inmiddels succesvol via onder andere coaching, blogs en evenementen die ze organiseert. Ook is er een gratis e-book waarin je geholpen wordt als jezelf je eigen business goed neer te zetten. Een kernkwaliteit die ze daarbij heeft is dat ze vaak vanaf dag één de rode draad ziet bij klanten. De les uit de rode draad is tegelijk de missie van de vrouwen. De doelgroep vormt zich daaromheen.

De verbinding die ze met Zutphen voelt is sterk. Die zit hem in een soort energie die de mensen hier hebben, de gebouwen en de verhalen van de inwoners. Een droom die ze nog heeft is om een event voor de stad te organiseren, waarbij het er vooral over gaat om te laten zien dat er veel mogelijk is. Dat het niet gaat om geld maar om wie je als inwoner bent en dat het ertoe doet wat je uit draagt voor jezelf en voor de stad. Oh ja, en een eigen huis aan de IJssel, dat is ook een droom. Deze prachtige rivier waar ze menig uur langs zat te kijken en waarvan er een grappige parallel is met haar eigen leven. Het loop beslist niet in een rechte lijn, kronkelt wat maar stroomt altijd ! Met dank voor de mooie ontmoeting en het vertrouwen dat ik dit alles mocht opschrijven, voorzien van haar portret stel ik aan jullie voor: Wendy Marsman !